

Tamosos Valdovas sugrįžta

Abu vyrai siauroje mėnesienos užlietoje gatvelėje atsirado lyg iš niekur. Juos skyrė keletas jardų. Akimirka jie stovėjo įsitempę, burtų lazdeles nukreipę vienas kitam į krūtinę, paskui, atpažinę kits kitą, lazdeles įsikišo į apsiaustus ir nuskubėjo ton pačion pusėn.

– Yra naujienų? – paklausė aukštesnysis.

– Pačių geriausių, – atsakė Severas Sneipas.

Gatvelės pakraščiu iš kairės kerojo žemi gervuogių brūzgynai, iš dešinėsėjo aukšta dailiai apkarpyta gyvatvorė. Ilgi apsiaustai plakėsi į vyrų kojas.

– Maniau, kad pavėluosiu, – tarė Jakslis. Stambus jo veidas tolydžio šmėkščiojo mėnesienos properšose tarp nusvirusių medžių šakų. – Buvo sudėtingiau, negu tikėjaisi. Tačiau turiu vilties, kad jis bus patenkintas. Esat įsitikinęs, kad būsite gražiai priimtas?

Sneipas linktelėjo, bet nieko nesakė. Jie pasuko dešinėn, kur prasidėjo plati alėja. Už didingų kaliojo plieno vartų, pastojusių vyrams kelią, į toli driekėsi aukšta gyvatvorė. Nė vienas nesulėtino žingsnio: tylėdami kilstelėjo kairę ranką tarsi atiduodami pagarbą ir perėjo per tamsų plieną lyg per dūmus.

Kukmedžių gyvatvorės sugėrė vyrų žingsnius. Kažkur dešinėje kažkas sučežėjo; Jakslis vėl išsitraukė lazdelę, nukreipė ją bendrakeleiviui virš galvos, bet paaiškėjo, kad triukšmadarys tėra baltas it sniegas povas, išdidžiai žingsniuojantis gyvatvorės viršumi.

– Jis visada plačiai gyveno, Liucijau. Povai... – Jakslis prunkstelėjęs įsikišo lazdelę.

Tiesios alėjos gale iš tamsos išniro prašmatnūs dvaro rūmai. Pirmo aukšto languose rombiniais stiklais degė žiburiai. Kažkur tamsiame sode už gyvatvorės čiurleno fontanas. Po kojų griekšėjo žvyras. Sneipas su Jaksliu nuskubėjo prie didžiųjų durų, durys jiems prisiartinus atsivėrė į vidų, nors jų, atrodo, niekas neatidarė.

Holas buvo erdvus, blausiai apšviestas ir gausiai išpuoštas, kone visas akmenines grindis dengė nuostabus kilimas. Skubančius Sneipą ir Jakslią lydėjo blyškiaveidžių portretų akys. Abu vyrai akimirksnį stabtelėjo prie sunkių medinių durų, ir Sneipas pasuko bronzinę rankeną.

Svetainė buvo pilna tylinčių žmonių, jie sėdėjo prie pailgo raižyto stalo. Kiti kambario baldai buvo atsainiai sustumti prie sienų. Svetainę apšvietė tik ugnis, užianti židinyje po puošnia marmuro atbraila, virš kurios kabėjo veidrodis paaukuotais rėmais. Sneipas su Jaksliu sustojo tarpduryje. Akims apsipratus su prieblanda, jos nukrypo į nepaprastą vaizdą viršuje: ties stalu žemyn galva kabėjo bežadė figūra, lėtai besisukanti lyg ant nematomos virvės ir atsispindinti veidrodyje, taip pat blizgančiame stalviršyje. Nė vienas sėdinčiųjų apačioje nežiūrėjo į šią keistenybę, išskyrus baltaveidį jaunuolį tiesiai po kabančiu žmogumi. Jis, atrodo, neįstengė nežvilgčioti aukštyn.

– Sveiki, Jaksli, Sneipai, – galustalėje prabilo plonas, aiškus balsas. – Vos nepavėlavote.

Kalbantysis sėdėjo priešais židinį, tad atėjusieji iš pradžių įžiūrėjo tik jo siluetą. Tačiau kai priėjo arčiau, išvydo glotnų gyvatišką veidą su plyšeliais vietoj šnervių ir degančiomis raudonomis akimis su statmenais vyzdžiais. Veidas buvo toks baltas, jog tarsi skleidė perlų spalvos šviesą.

– Severai, sėdi čia, – parodė Voldemortas į kėdę greta savęs, – Jaksli, šalia Dolohovo.

Abudu atsisėdo kur nurodyta. Visų akys nukrypo į Sneipą, Voldemortas irgi pirmiausia kreipėsi į jį:

– Nagi?

– Valdove, Fenikso brolija kitą šeštadienį sutemus ketina Harį Poterį išgabenti iš dabartinės priebėgos.

Figūros aplink stalą sukluso: vienos sustingo, kitos ėmė muistytis, bet visos sužiuro į Sneipą ir Voldemortą.

– Šeštadienį sutemus, – pakartėjo Voldemortas. Jo raudonos spangės taip įsmigo į juodas Sneipo akis, jog kai kurie nususuko, matyt, bijodami, kad jų pačių nenutvilkytų tasai žiaurus žvilgsnis. Tačiau Sneipas ramiai žvelgė Voldemortui į veidą, ir po valandėlės belūpę Voldemorto burną iškreipė kažkas panašaus į šypseną.

– Gerai. Labai gerai. Ir ši žinia atėjusi...

– Iš mūsų aptartojo šaltinio, – užbaigė Sneipas.

– Valdove... – Jakslis užsikvėpė ant stalo. Visi atsigręžė į jį. – Valdo-ve, aš girdėjau kitaip. – Jakslis palaukė, bet Voldemortui tylint kalbėjo toliau: – Auroras Dolišas prasarė, kad Poteris nebus judinamas iki trisdešimtos, berniūkščio septynioliktojo gimtadienio išvakarių.

Sneipas nusišypsojo.

– Mano informatoriai pranešė, kad planuojamas klaidinamasis manevras, turbūt jie turėjo galvoje kaip tik tai. Nėra abejonės, kad Dolišas apkerėtas Sugluminimo kerais. Jis ne pirmą kartą nuo jų nukenčia.

– Valdove, užtikrinu, kad jis kalbėjo labai įsitikinęs, – tarė Jakslis.

– Jeigu užkerėtas, aišku, kad kalbėjo įsitikinęs, – atšovė Sneipas. – Galiu garantuoti, Jakslis, kad Aurorų štabas daugiau nesirūpins Hario Poterio saugumu. Brolija mano, kad mes prasiskverbėme į Ministeriją.

– Nors dėl vieno dalyko Brolija neapsiriko, ar ne? – prabilo kresnas žmogelis netoli Jakslis ir kimiai sukikeno. Vienas kitas žmogus prie stalo irgi susijuokė.

Voldemortas nesijuokė. Pakėlė akis į besisukantį virš galvos kūną ir kažko susimąstė.

– Valdove, – mygo Jakslis, – Dolišas mano, kad berniūktį pergabens visas aurorų būrys...

Voldemortas kilstelėjo didelę baltą ranką, ir Jakslis beregint užsičiaupė piktai žiūrėdamas, kaip Voldemortas klausia Sneipą:

– Kur tada jie paslėps vaikėžą?

– Vieno Brolijos nario namuose, – atsakė Sneipas. – Pasak informatorių, tie namai apsaugoti visais įmanomais būdais, kokie tik prieinami Ministerijai ir Brolijai. Manau, maža vilčių jį paimti iš ten, Valdove, nebent iki kito šeštadienio Ministerija žlugtų, tada galėtume atskleisti ir panaikinti tiek užkeikimų, kad prasiskverbtume į objektą.

– Na, Jaksli? – kreipėsi Voldemortas per visą stalą. Raudonose jo akyse keistai žibėjo ugnies atšvaitai. – Ar Ministerija žlugs iki kito šeštadienio?

Vėl visi atsisuko į Jakslių. Šis atlošė pečius.

– Valdove, dėl šito turiu gerų naujienų. Labai sunkiai ir didžiulėmis pastangomis man pavyko Pijų Bukagalvį užkeikti Užvaldymo kerais.

Ši žinia Jakslio stalo kaimynams padarė įspūdį. Dolohovas, vyriškis pailgu perkreiptu veidu, paplojo jam per nugarą.

– Tai jau pradžia, – tarė Voldemortas. – Bet Bukagalvis tėra vienas žmogus. Prieš man pradedant veikti mūsų žmonės turi apsupti Skrimdžerą. Vienas nesėkmingas pasikėsinimas į ministro gyvybę smarkiai nublokš mane atgal.

– Taip, Valdove, tiesa, bet, kaip Magiškosios policijos departamento vadovas, Bukagalvis nuolat bendrauja ne tik su pačiu ministru, bet ir su kitų departamentų vadovais. Dabar, kai kontroliuojame tokį aukštą valdininką, bus lengva užvaldyti ir kitus, tada jie visi padės nuversti Skrimdžerą.

– Jeigu tik mūsų bičiulis Bukagalvis neišsiduos nespėjęs atversti kitų, – metė Voldemortas. – Šiaip ar taip, maža vilties, kad iki kito šeštadienio Ministerija taptų man pavaldi. Jei negalime berniūkščio paimti, kai pasieks tikslą, reikia tai padaryti jo kelionės metu.

– Mes turime vieną pranašumą, Valdove, – įsiterpė Jakslis, aiškiai pasiryžęs pelnyti savo dalį pagyrimų. – Turime keletą savų žmonių Magiškojo transporto departamente. Jeigu Poteris sumanys keliauti oru arba per Kelionmilčių skrydžių tinklą, iškart sužinosime.

– Jis nekeliaus nei taip, nei taip, – tarė Sneipas. – Brolija vengia visų keliavimo būdų, kuriuos valdo ar prižiūri Ministerija, – jie nepasitiki viskuo, kas susiję su Ministerija.

– Juo geriau, – tarė Voldemortas. – Jis bus priverstas judėti atvirai. Bus kur kas lengviau paimamas. – Vėl dirstelėjęs į palengva besisukantį kūną, Voldemortas pasakė: – Aš pats pasirūpinsiu berniūkščiu. Pernelyg daug klaidų padaryta. Kai kurios buvo mano. Poteris gyvas veikiau dėl mano klaidų, o ne dėl savo pergalių.

Draugija aplink stalą bailiai žiūrėjo į Voldemortą: kiekvienas bijojo likti kaltas, kad Haris Poteris tebėra gyvas. Bet Voldemortas kalbėjo labiau sau negu jiems ir vis dirščiojo į bežadį kūną viršuje.

– Aš buvau nerūpestingas, todėl nuo manęs nususuko sėkmė, sugadinanti net geriausiai parengtus planus. Tačiau dabar aš gudresnis. Suprantu tai, ko nesupratau pirma. Aš turiu nukauti Hari Poterį ir tai padarysiu.

Lyg atsiliepdamas į šiuos žodžius, nuaidėjo baisus pratisas kančios ir skausmo kupinas riksmas. Daugelis sėdinčiųjų krūptelėję sužiuro apačion, nes dejonė atsklido lyg iš po kojų.

– Kirmi, – tokiu pat mažliu, ramiu tonu tarė Voldemortas, neatitraukdamas akių nuo siūbuojančio kūno, – argi nebuvau liepęs tau pasirūpinti, kad belaisvė tylėtų?

– Taip, Va... Valdove, – išlemeno žmogutis ties stalo viduriu, toks mažas, kad kėdė atrodė tuščia. Nusiritęs nuo kėdės, jis iškurnėjo iš kambario. Paskui jį driekėsi keistas sidabrinis švytėjimas.

– Kaip jau minėjau, – toliau kalbėjo Voldemortas, vėl žiūrėdamas į sunerimusius bendrininkų veidus, – dabar esu gudresnis. Pavyzdžiui, prieš man leidžiantis nukauti Poterio vienas jūsų turės paskolinti burtų lazdele.

Veidai aplinkui apstulbo, lyg jis būtų paskelbęs, kad norės pasiskolinti kurio nors ranką.

– Savanorių nėra? – paklausė Voldemortas. – Nagi nagi... Liucijau, nematau jokios priežasties, dėl kurios tau dar reikėtų lazdelės.

Liucijus Smirdžius pakėlė galvą. Jo veidas atrodė pageltęs, akys įdubusios, paakiai juodi.

– Valdove? – kimiai prabilo jis.

– Lazdelę, Liucijau. Atiduok lazdelę.

– Aš...

Smirdžius pašnairavo į savo pačią. Ji žiūrėjo tiesiai prieš save, išbalusi kaip ir jis, ilgi geltoni plaukai palaidi gulėjo ant nugaros. Po stalu ji spustelėjo vyrui riešą. Smirdžius iškart išsitraukė lazdelę ir perdavė Voldemortui, tas prisikišęs prie akių ją apžiūrėjo.

– Kokia?

– Guobos, Valdove, – sukuždėjo Smirdžius.

– O šerdis?

– Slibino... Slibino širdies styga.

– Gerai. – Išsitraukęs savo lazdelę, Voldemortas palygino ilgumą.

Liucijus Smirdžius nejučia kilstelėjo ranką lyg tikėdamasis vietoj savosios gauti Voldemorto lazdelę. Voldemortas judesį pastebėjo ir plėšriai išplėtė akis.

– Tau atiduoti lazdelę, Liucijau? Savo lazdelę?

Kai kas sukikeno.

– Aš tau dovanojau laisvę, Liucijau, nejaugi dar maža? Bet pastebėjau, kad pastaruojų metu tu ir tavo šeima nelabai linksmi... Kuo mano viešnagė tavęs netenkina, Liucijau?

– Niekuo... Niekuo, Valdove!

– Nemeluok, Liucijau...

Tylus šnypštimas, atrodo, nesiliovė ir susičiaupus žiauriajai burnai. Keli burtininkai nesusilaukę sudrebėjo, nes šnypštimas darėsi vis garsesnis, o per grindis po stalu ėmė šliaužti kažkas sunkus.

Ant Voldemorto krėslo iš lėto užsirioglinto didžiulė gyvatė ir pamažu užšliaužė jam ant pečių; ji buvo vyro šlaunies storumo, akys statmenais vyzdžiais nemirksėjo. Tebežiūrėdamas į Liucijų Smirdžių, Voldemortas išsiblaškęs ilgais plonais pirštais paglostė padarą.

– Kodėl Smirdžiai tokie nepatenkinti savo dalia? Argi ne mano sugrįžimo, ne mano galybės jie troško šitiek metų?

– O taip, Valdove, – patikino Liucijus Smirdžius, drebančia ranka nusibraukdamas nuo panosės prakaitą. – Mes tikrai troškome – tebetrokštame.

Smirdžiaus žmona, sėdinti jam iš kairės, keistai linktelėjo it medinė, nusukusi akis nuo Voldemorto ir gyvatės. Dešinėje sūnelis Drakas, spokšantis į nejudrų kūną viršuje, staigiai žvilgtelėjo į Voldemortą ir išsigandęs vėl nuleido akis.

– Valdove, – susijaudinusi prabilo tamsiaplaukė moteris, – mums garbė, kad apsistojote čia, mūsų šeimos namuose. Nėra didesnio malonumo.

Ji sėdėjo šalia sesers tokia nepanaši į ją – juodais plaukais ir užvirtusiais akių vokais, visai kitokios laikysenos ir elgesio; Narcisa buvo įsitempusi ir negyvu veidu, o Belatriks palinko į Voldemortą, mat žodžių nepakako atsidavimui išreikšti.

– Nėra didesnio malonumo... – pakartojo Voldemortas ir pakreipęs galvą pasižiūrėjo į Belatriks. – Iš tavęs tai didelis pripažinimas.

Jos veidas užkaito, akyse sužibo laimės ašaros.

– Valdovas žino, kad aš kalbu tiesą.

– Nėra didesnio malonumo... Net palyginti su tuo džiaugsmu, kuris jūsų šeimą ištiko aną savaitę?

– Nesuprantu, apie ką kalbate, Valdove.

– Apie tavo dukterėčią, Belatriks. Ir jūsų, Liucijau ir Narcisa. Ji ką tik ištekėjo už vilkolakio Remo Lupino. Turite kuo didžiuotis.

Aplink stalą nuvilnijo niekinamas juokas. Daugelis pašaipiai susižvalgė, vienas kitas trenkė į stalą kumščiu. Dičkė gyvatė, suerzinta triukšmo, išžiojo nasrus ir piktai sušnypštė, bet Mirties Valgytojai jos neišgirdo džiūgaudami, kad Belatriks su Smirdžiumi taip pažeminti. Belatriks veidą, ką tik džiugiai nuraudusį, išmušė bjaurios raudonos dėmės.

– Valdove, ji nėra mūsų dukterėčia! – sušuko Belatriks visiems linksmai klegant. – Mes... aš ir Narcisa... sesers nesame mačiusios nuo pat tos dienos, kai ji ištekėjo už purvakraujo. Nei ši mergiščia, nei tas gyvulys, už kurio ji ištekėjo, neturi nieko bendro su mumis.

– Ką tu pasakysi, Drakai? – paklausė Voldemortas tyliai, bet jo balsas permušė pašapius šūksnius ir juoką. – Ar prižiūrėsi jaunikius?

Visi plyšo juokais. Drakas Smirdžius paklaikęs pasižiūrėjo į tėvą, nudelbusį akis sterblėn, ir susidūrė su motinos žvilgsniu. Ji vos pastebimai linktelėjo ir vėl įsmeigė negyvą žvilgsnį į sieną.

– Gana, – pasakė Voldemortas, glostydamas įniršusią gyvatę. – Gana. Juokas iškart nuščiuvo.

– Į daugelį mūsų seniausių šeimų kamienų pamažu įsimetė liga, – kalbėjo jis. Sulaikiusi kvapą, Belatriks žiūrėjo į jį maldaujančiom akim. – Jį reikia apgenėti, kad būtų sveikas, tiesa? Nukirsti šakas, kurios kenkia viso medžio sveikatai.

– Taip, Valdove, – sukuždėjo Belatriks, ir jos akys vėl paplūdo dėkingumo ašaromis. – Pirma proga!

– Gausite tokią progą, – pažadėjo Voldemortas. – Ir jūsų šeimoje, ir pasaulyje... išpjausim pūliuojančias piktžaidzes, kad liktų tiktai grynas kraujas...

Voldemortas kilstelėjo Liucijaus Smirdžiaus burtų lazdelę ir, nukreipęs į virš stalo besisukančią figūrą, lengvai kryptelėjo. Figūra atgijusi sudejavo ir ėmė traukyti nematomus pančius.

– Ar pažįsti mūsų viešnią, Severai? – paklausė Voldemortas.

Sneipas pakėlė akis į viršuje kybantį veidą. Visi Mirties Valgytojai sužiuro į belaisvę tarsi gavę leidimą rodyti smalsumą. Pasisukusi į ugnį, moteris išgąstingai pašaukė:

– Severai, gelbėk!

– Skubu, – burbtelėjo Sneipas. Belaisvė vėl iš lėto pasisuko šonu.

– O tu, Drakai? – paklausė Voldemortas, laisvąją ranka glostydamas gyvatę. Drakas staigiai papurtė galvą. Moteriai atgavus sąmonę, jis, atrodo, neturėjo jėgų į ją žiūrėti.

– Tačiau nenorėjai lankyti jos pamokų, – tarė Voldemortas. – Tiems, kurie dar nežino, pranešu, kad mes susirinkome prie Čeritės Berbidž, kuri iki tol dėstytojavo Hogvartso burtų ir kerėjimo mokykloje.

Aplink stalą visi sukruoto. Drūta susikūprinusi moteriškė smailiais dantimis pašaipiai sukvakėjo.

– Taip, profesorė Berbidž raganų ir burtininkų vaikus mokė apie žiobarus... Kuo jie skiriasi nuo mūsų...

Vienas Mirties Valgytojas nusispjovė ant grindų. Čeritė Berbidž vėl pasisuko į Sneipą.

– Severai, maldauju...

– Tylėt, – įsakė Voldemortas, vėl kryptelėdamas Smirdžiaus lazdele, ir Čeritė nutilo kaip užsiūta. – Nesitenkindama tuo, kad gadina ir teršia burtininkų vaikams protus, aną savaitę profesorė Berbidž į „Magijos žinias“ pasiuntė straipsnį, karštai ginantį purvakraujus. Burtininkai, teigė ji, turi susitaikyti su jų išminties ir magijos vagimis. Grynakraujų mažėjimas, sako profesorė Berbidž, yra didžiai pageidautinas reiškinys... Ji norėtų, kad mes visi susiporuotume su žiobarais... arba, be abejonės, ir su vilkolakiais...

Dabar niekas nebesijuokė: Voldemorto balsas buvo sklidinas paniekos ir pykčio. Trečią kartą Čeritė Berbidž pasisuko į Sneipą. Ašaros lašėjo ant nukarusių jos plaukų. Sneipas žiūrėjo į ją visiškai abejingai, kol ji iš lėto vėl nusisuko.

– *Avada kedavra.*

Žalias žaibas nutvieskė kiekvieną kambario kertelę. Čeritė nudribo, net stalas sudrebėjo ir sugirgždėjo. Keli Mirties Valgytojai persigandę atšlijo. Drakas nuvirto nuo kėdės.

– Vakarienė, Nagaina, – tyliai tarė Voldemortas, ir dičkė gyvatė nuo jo peties nuslydo ant nublizginto stalo.